

تماشاگران زن و سیاست‌های جنسیتی

حسین نورانی نژاد

ماجرای حضور زنان در ورزشگاه‌ها از مصادیق روشن بحران و مساله‌سازی خودساخته است که تلقی مشکل داشتن عده‌ای با هر نوع حضور اجتماعی و خارج از خانه زنان را تقویت می‌کند.

به عنوان کسی که بیش از چهل سال تجربه حضور در استادیوم‌های مختلف در بازی‌های ملی و باشگاهی را دارد، با فرزند خردسالش به استادیوم رفته و سختی‌های آن را چشیده، با همسرش در دو جایگاه مختلف در استادیوم نشسته و همواره درگیر مساله فرهنگ هواداری بوده، چند نکته را از موضع تماشاگر قدیمی فوتبال در میان می‌گذارد:

۱- فضای فرهنگی هواداری واقعا افتضاح است. بعید می‌دانم بی‌شرمانه‌تر از ادبیات رایج در گروه‌های مجازی هواداری پیدا شود. شبیه به آن در استادیوم‌ها هم جاری است. باشگاه‌ها هم به جای احساس مسوولیت در این باره، بر آتش جنگ هواداری می‌دمند و اغراق نیست اگر بگویم که این فوتبال با وجود سایر مسائل مربوط به فساد و اتهام‌زنی‌ها و دعواها و دیگر حواشی سخیف آن، کم از کم حوزه علایق بسیاری افراد ممکن است خارج شود.

۲- تنها اتفاق مثبتی که در سال‌های گذشته کمی فضای استادیوم‌ها را بهتر کرد، حضور زنان بود. بعد از این اتفاق که با فشار فیفا و AFC محقق شد، فضای سکوها تا حدی محترمانه‌تر شد.

۳- اصرار بر راه ندادن زنان به استادیوم‌ها هیچ توجیهی جز ناراحتی از حضور اجتماعی زنان ندارد. نمونه‌اش اتفاقات رخ داده در بازی پرسپولیس و سپاهان است که عده‌ای می‌گویند چون مردان فحاشی کرده‌اند، زنان را بار دیگر از حضور در استادیوم‌ها محروم کنید! از این مثال گویاتر برای ضد زن دانستن قائلان به این دیدگاه چه شاهدی لازم است؟

۴- از قضا راه حل بهتر کردن فضای استادیوم‌ها، برداشتن مرز بین زنان و مردان روی سکوها و حضور خانوادگی آنهاست. اتفاقی که در همه دنیا شاهد آنیم.

نهادهای مسئول هم که خوب بلدند خودی‌هایشان را اعم از زن و مرد با

هزینه بیت المال در بازی‌های ملی به استادیوم‌های خارج از کشور بفرستند. از آنها بپرسند که آیا تفاوتی با حضور مشترک زنان و مردان در خیابان و رستوران و سینما دارد یا نه؟ واقعا ندارد.

۵- فضای کلی فوتبال از روی سکوها گرفته تا داخل زمین و روی نیمکت و فضای رسانه‌ای و مجازی و هواداری آن واقعا فاجعه است و این دستامد سال‌ها فوتبال تکجنسیتی و مردانه بوده است. حالا که مثل هزاران مورد دیگر جایی فحاشی و درگیری پیش آمده، محروم کردن زنان چیزی جز تاکید بر راه و رسمی که این فضا را ساخته است، نیست. بی‌خود و بی‌جهت مساله‌سازی می‌کنند و ذهن و روان جامعه را می‌خراشند. حتی ممکن است کسی دغدغه حضور در ورزشگاه نداشته باشد اما از این که این همه سیاست ضد زن در ذهن و ضمیر برخی صاحبان مسئولیت و قدرت است، احساس بی‌عدالتی و ظلمی آزاردهنده می‌دهد.

منبع: روزنامه اعتماد 17 اردیبهشت 1403